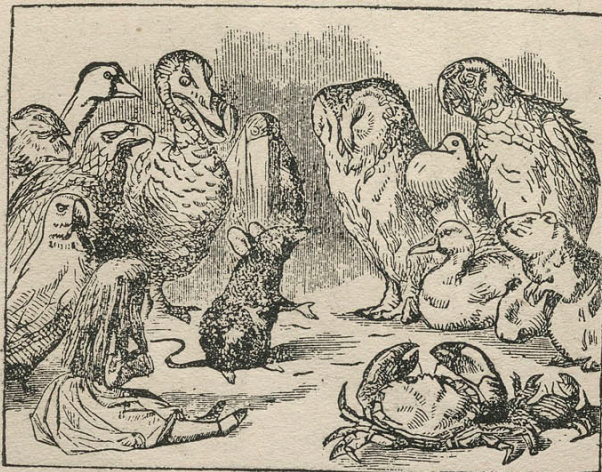

nyodalmat idézett elő, mert a nagy madarak szájában a cukorka olyan kicsiny volt, hogy alig érezték az ízét, a kicsik meg majdnem megfulladtak tőle és néhányszor hátba kellett vágni őket. Amikor azután ezen is átestek, újra körbeültek és kérték az egeret, hogy valami mást meséljen nekik.

— Azt ígérte nekem, hogy elmeséli a történetét, — mondta Alisz, — és hogy miért

haragszik a K-kra és a M-kra. — Ez utóbbi szavakat csak félénken merte elsuttogni, hogy újra meg ne sértse.

Az eger sóhajtott, aztán Alisz felé fordult és így felelt: — Bizony, az én történetem szomorú és hosszú, mint a farkam.

— Hát ami a farkát illeti, — szólta Alisz, — hosszúnak elég hosszú. De miért szomorú? Evvel csodálkozva kezdte nézegetni az eger farkát és mialatt az eger beszélt, folyton azt

bámulta. Nem volt hát csoda, hogy a történetről körülbelül ilyesféle fogalma volt:

Egyszer volt,
hol nem volt,
egy házikó.

Bent fázik ó
egycsöppegér.

Egy kutya
mellette elfuta
s szólt neki:

— „Kelj föl
és jössz te ki!
Jervelem ma hé

a törvényszék elé!

Iszonyú a vád,

ítélet várma rád!”

— És szólt a
csöpp eger: —

„Nem ér!

Ön téved,

nincs törvény

s nincs ítélet,

hisz bírósincs

se vádló.”

S szólt

az eb rá:

„Hát jól

Bíró és

vádló —

én leszek.

Ítéletet majd

én teszek

Halljad hát

csöpp e-

gérke:

megesz-

lek most

ebéd-

rel!”